

El professor Iiii i el tió

Un relat de: [Ricard Sayeras Quera](#)

El professor Iiii va entrar a l'amfiteatre de la universitat amb intencionada parsimònia i mirant el faristol, concentrat com si no hi hagués res més a la colossal sala, que estava atapeïda d'acadèmics, mestres i alumnes. -Apreciats col·legues i membres del consell de savis –va arrencar el científic, provocant el silenci de l'encuriosida audiència- com sabeu, la darrera missió d'exploració que em va encomanar el consell consistia a valorar la civilització dels nadius de C1u, el tercer planeta del nostre sistema.

De les anteriors missions ja sabia que els aborígens de C1u s'organitzen en comunitats poblacionals que ells anomenen ciutats. Aquestes concentracions se subdivideixen en col·lectius més petits, que en diuen famílies. En aquests agrupaments hi conviuen barrejats individus adults i joves, tant mascles com femelles. Després d'unes exploracions preliminars vaig concloure que m'havia d'introduir en una d'aquestes col·lectivitats per poder completar amb èxit la missió. Vaig descobrir que els habitants de C1u tenen veneració per una bestiola que en diuen Tió i que totes les famílies en tenen un als seus habitatges. És un animaló de forma cilíndrica que té la cara planera, amb només dos ulls i una boca. Tan sols té dues extremitats, petites, a la part anterior del seu cos; la qual cosa el fa estar sempre amb el cap aixecat. Un altre tret característic del Tió és una mena de protuberància vermella que té a la part superior del cap. D'un vermell viu. Sembla una mena de senyal o reclam. No és agressiu. Tot i això, els c1umans van a caçar els tions al bosc en nodrides partides, on participa tota la família. També els poden comprar en mercats, on se n'exhibeixen ramats sencers.

Gràcies als dots mimètiques marcianes, em va ser fàcil adoptar l'aparença d'un Tió i barrejar-me en un dels folcs. Mal m'està el dir-ho, però vaig ser el primer Tió que van triar aquell dia. Un cop a l'habitatge de la família, em van deixar en una estança, que vaig deduir que era la principal, perquè era on convergia tota l'activitat dels diferents individus. Al meu costat hi havia una curiosa taula plena de figures que representaven miniatures dels c1umans. Com un altar als ancestres. També hi havia un altre ésser viu, de color verd i amb forma cònica. A les diferents extremitats li havien sortit tot d'objectes brillants i també n'hi havia de lluminosos.

Un dels membres de la família em va posar una peça de roba de colors violats per sobre que només em va deixar a la vista la cara i la protuberància vermella. Al cap d'una estona varen començar a dipositar unes ofrenes al meu davant. El ritu consistia en el fet que cada individu se m'acostava tot sol, dipositava un objecte en un plat i marxava. Al cap d'una estona, anaven tornant tots, de mica en mica, per mirar que havia passat amb les ofrenes. I com que no les veien al plat, marxaven satisfets. Jo me les guardava i, quan es giraven, les enviava al laboratori de la nau amb el transportador de matèria.

Des del meu racó vaig descobrir altres costums i rituals que practiquen els habitants de C1u. S'alimenten en comunitat un parell de cops al dia. Poc després de fer-se clar, es concentren per ingerir el primer àpat del dia i ho acompanyen de crits, esgarips i algun plor. En acabat, marxen tots esperitats com si hi hagués foc. No tornen fins que es fa fosc, i s'apleguen altre cop al voltant d'una taula per menjar. Quan ja estan tips, s'escampen per la sala principal i es passen llargues estones embabaiats amb uns petits ginys que fan tota mena de sorolls i emeten imatges. Em va ser impossible explorar el niu on ens estàvem, perquè hi havia un individu de quatre potes, petit, pelut i molt escandalós, que es passava les nits al meu davant, mostrant-me la llengua i sense treure'm els ulls de sobre.

A cada jornada que passava els c1umans estaven més excitats i no paraven de parlar d'un tal Nadal. Els menuts venien més sovint a fer-me ofrenes i els adults feien constants anades i vingudes amb embalums a les mans.

Un vespre vaig detectar una calma fora del corrent. Els meus instints em deien que alguna cosa no anava a l'hora. I tal dit, tal fet. De sobte l'estança es va omplir de c1umans de totes les mides i edats que parlaven molt fort i es tocaven les galtes els uns amb els altres amb desfici i efusivitat. Es repetien els uns als altres una mena de lletania que deia, més o menys: Bon Nadal.

Després van moure totes les andròmines per fer lloc i em van col·locar al bell mig de la sala. Jo no les tenia totes, però no tenia escapatòria.

Els més joves van marxar corrents i els adults varen aprofitar per col·locar diferents embalums a sota la roba que em cobria, a cada banda del meu cos. En aquestes, vaig sentir un cant molt rítmic cada cop més fort. Eren els menuts que tornaven, i ho feien armats amb unes barres primers i llargues. La cançó deia quelcom així: "Tió, Tió, caga torró; si no et donarem un bon cop de bastó". Al laboratori encara no hem descodificat el significat místic de la lletra.

Els adults, amb els ulls que els espurnejaven, també cantaven i esperonaven a les cries a donar voltes al meu voltant. Era una catarsi. A la tercera volta els cants es van aturar i es va desfermar una tempesta de cops a sobre meu. Estava convençut que m'havien descobert i em volien escarmentar. De la mateixa manera que havien començat a adobar-me, van deixar de fer-ho, em van treure la cobertura del damunt i, en estat d'excitació màxima, es van repartir els objectes que hi havia al meu costat, mentre els grans aplaudien.

Aquesta cerimònia la van repetir cinc cops seguits. Va ser molt dolorós. No us podeu imaginar el que em va costar quedar-me quiet allà el mig. Però vaig pensar que si revelava la meva identitat, se'm crusprien sense compassió. Quina por que vaig passar.

Fins que els petits del clan no es van cansar d'adobar-me i d'engolir el que ells en diuen llaminadures, els adults

no van tornar a posar els objectes tal com estaven abans de la cerimònia. A mi em van deixar al racó altre cop. Llavors van marxar eufòrics i cantant.

Com us podeu imaginar, vaig aprofitar que m'havien deixat sol per sortir d'allà cames ajudeu-me. No em vaig aturar fins que vaig arribar al nostre planeta.

La conclusió és que l'experiment ha estat molt profitós per la ciència marciana, però quina mala pensada vaig tenir quan em vaig convertir en un Tió.